

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES-HENRY HIRSCH

Η ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΠΟ δεισιδαιμονία ο πρίγκηψ Βασίλης Κραπουλούβιτς άνοιγε μόνοι του την άλληγογραφία του. Για πολύ ώρα τά δάχτυλά του πασπάτευαν τους φακέλλους. Τους μοιριζόταν, τους γύριζε από τή μια μεριά και τήν άλλη χωρίς να τολμά να τους άποσφραγίση. Αυτό τώ έκανε ταχικά κάθε πρωί μόλις ξυπνούσε, κ' έκεινή ή ώρα ήταν ή πιο συγχαινητική τής καθημερινής του ζωής.

Έκεινω τώ πρωί, άφου κοίταξε μελαγχολικά τούς άδειανούς φακέλλους τούς όποιους είχε σκορπίσει άπάνω στό χαλί κ' άπό τούς όποιους κανείς δέν τώ είχε φέρει τήν άναμενομένη χρηματική βοήθεια. ψιθύρισε, στενάδοντας :

— Δυστυχισμένη Βαλκανία !

Ο πρίγκηψ Κραπουλούβιτς ήταν νόμιμος διάδοχος τού θρόνου τής Βαλκανίας και βρισκόταν έξοριστός στάς Βερσαλλίας, χωρίς πενήτα πιά, καταχωρημένος, χωρίς καμιά έλπίδα, έλεινός και άξιοδάκρυτος. Τόν θρόνο τόν είχε σφετερισθή μια άλλη δυναστεία κ' ο θεός ήθελε άν θά τόν ξεναποκοτίσει.

Καθώς όμως έκανε τις σκέψεις του αυτές, ειδη τήν εικόνα του στόν άντικρυτό καθρέφτη και σκέφτηκε μελαγχολικά :

— Κάνω ώστόσο για βασιλιάς... Έχω παρουσιαστικό πρώτης τάξεως...

Και είχε, διάβολε, παρουσιαστικό βασιλέως, άφου οι σύγχρονοι βασιλείς πρέπει πρ' παντός άλλου να εινε λεπτói και κομψοί.

Πηλοίσας στό παράθυρο. Τά δέντρα τού πάρκου έβγερναν βαρειά άπό τώ φύσημα τού άνέμου τού 'Οκτωβρίου, ό όποιος κυνηγούσε στόν ουρανό τά βαρειά σύννεφα. Ο πρίγκηψ ειδη κάτω τώ άξιωματικούς τού πυροβολικού κ' ένα στρατιώτη πού σκουπίει, ό όποιος άρπησε τήν σκούπα του γιά να τούς χαϊρετήση. Ξαναγύρισε έπειτα, πρós τώ γραφείο του, σφριζόντας τόν έθνικόν θυμό τής Βαλκανίας. Τώ βόηθε γεμάτο άπό τις άπογορευτικές έπιστολές πού είχε διαβάσει πρò δλίγου και γεμάτος φροντίδες, χτύπησε τώ κουδούνι γιά νάρθη ό γραμματέας του.

Ένα βήμα λεπτό και βασιτικό άκούστηκε στό διάδρομο, δυό διακριτικά χτυπήματα άκούστηκαν στήν πόρτα και σέ λίγο μπήκε μέσα ό κ. κόμης ντέ Ούλτ, ό γραμματέας τού πρίγκηπος. Έγκλιθηκε άπό τώ καθώφλι, έκανε τρεις τυπικές ρεβερέντιες και γεμάτος αβλική άξιοπρέπεια ειπε :

— Διατάξτε, Μεγαλειότατε...
— Μεγαλειότατε !.. Ούλτ, σέ παρακαλώ, διάγραψε αυτή τή λέξη άπό τώ λεξιλόγιό σου ! 'Αχ, Βαλκανία, Βαλκανία, να πώς κατήγησε ό άπόγονος τών ένδοξων βασιλέων σου !..

Σαστισμένος, ό κόμης ντέ Ούλτ έκοίταζε τόν πρίγκηπα. Τά ύψη του μάτια, πού έμοιάζαν με μάτια σκυλιού τού 'Αγιου Βερνάρδου, τόν έζέταζαν έρωτηματικά. Στό τέλος ειπε συμπρασματικά :

— Ασφαλώς ή σημερινή σας άλληγογραφία δέν θά ήταν και τόσο ευάροστη...
— Καθίστε, άγαπητέ μου κόμη, ειπε ό πρίγκηψ, κ' άς σκεφτούμε λίγο... άκουσα να χτυπά σήμερα πολλές φορές τώ κουδούνι : θά ειχατε χωρίς άλλο πολλούς έπισκεπτάς.

— Ναι, Μεγαλειότατε... Συγγνώμη... Πώς θέλετε ν' άποκαλώ τήν 'Υμετέρα Μεγαλ... ;

— Λέγετέ με άλλως πρίγκηψ ! ειπε ό Βασίλης.
Και λέγοντας αυτό διεγράφη στό πρόσωπό του τώ περιφημο έκείνω χαμόγελό του, με τώ όποιο κυριεύει τις καρδιές τών γυναικών και έκλινει τά στόματα τών δανειστών του...

Ο κ. κόμης ντέ Ούλτ σεβάστηκε τώ ένδοξο αυτό χαμόγελο.

Έπειτα, όταν τώ πρόσωπό τού πρίγκηπος ξεναπήρη τή συνθησμένη του έκφραση, άρχισε να λέη διαστακτικά :

— Πρίγκηψ, με έπεσεφθη ό κ. Γκολντεγκράφ...
— Σας έφερε τις πενήτα χιλιάδες πού μου ειχε υποσχεθεί ;
— Δέν έφερε τίποτε, πρίγκηψ... Τίποτε, τίποτε, ούτε πενήτα.

'Απεναντίας ό κ. Γκολντεγκράφ ήρ'ε ό ίδιος με τώ αυτοκίνητό του γιά να ειδοποιήση τήν 'Υμετέρα Μεγαλ... — παρτόν, έξέχασα— ότι κλειθί τώ χρέος σας άνέβησε σέ σημαντικό ποσό, ή Τράπεζά του θάναγκασθή να διακόψη τή πίστώσή τής...
— Τόν ήλίθιο !.. Τώ βλάκα ! Κι τή τώ χρωστάω τώρα :

Ταχύς ό γραμματέας έβγαλε άπό τή σακκά του τώ λογαριασμό.

'Αφού τόν συμβουλεύτηκε, άπάνησε άμέσως :

— Ένώμιση έκατομμύριο φράγκα, 'Υψηλότατε...

— Και τώ βρίσκει σκουδαίο αυτό τώ ποσόν ό Γκολντεγκράφ ;
— Κολοσσαίο, όπας μου ειπε ό ίδιος !..

— Και τι θά κάνουμε τώρα... 'Α, ά !.. Σκέφτηκε ! Πρέπει να έκδώσω ένα διάγγελμα πρós τώ λαό μου... Πρέπει να τώ ξυπνήσω τά κοιμισμένα του αίσθήματα και να τώ θυμίσω ότι έγώ ό νόμιμος άπόγονος τών ένδοξων βασιλέων του, βρισκόμαι έξοριστός μακριά άπό τήν πατρίδα μου... Φροντίστε να τώ συντάξετε, άγαπητέ μου Ούλτ και φέρετέ τώ μου τά τώ υπογράψω... 'Α, έξαγασα να σού πώ : έλαβα μια άναφορά τού Βλαντόσκου, ό όποιος έργάζεται έκτε κάτω γιά μάς... Μου γράφει ότι όλος ό στρατός εινε με τώ μέρος μου κ' έπισυμει τή άναρρήσή μου στό θρόνο...
Ο γραμματέας έζέτασε τόν πρίγκηπα με τήν άσχη τού ματιού του με τώση περιεργαία όσην έπέτρεπε τώ πρωτόκολλο πρós τήν Αύτου Μεγαλειότητα. Έκεινή τή στιγμή ό Βασίλης Κραπουλούβιτς έλιπσε πραγματικά στήν καλή του τύχη, όπας πραγματικά, ειχε άπογορευτεί πρò δλίγου... Έφερε τώ λεπτό του χέρι στό μέτωπό του... Μέσα στή χλωμή φθινοπωρινή ήμέρα, τώ διαμάντι πού ειχε στό δαχτυλίδι του ποτούσε λάμψεις : αυτό τώ φάνηκε σάν καλό προμήνυμα.

— Έπειτα, ρώτησε σέ λίγο τώ γραμματέα του, ποιάς άλλος ήθε ;
— Ο κύριος Σεπύ μου έφερε τώ γραμματίό του πού έληξε χθές... Δέχτηκε τήν άνανέωσή πού τώ έπρότεινα άλλα με δίπλο τόκο...

— Καλά, καλά, έπεδοκίμασε λίγο βαρετά ό ύποψήφιός βασιλέως.
Ο κύριος ντέ Ούλτ άνάφερε και ένα σερλό άλλους παρομοίως έπισκεπτάς πού ειχε δεχθή έκείνω τώ πρωί. 'Από τά λόγια του φαινόταν πώς ό πιστωτά τού πρίγκηπος ειχαν γασιά τήν θ-πορόνη τους κ' εινε δέν ειχε να έλπίζη πιά σέ άλλα δάνεια. Τελευτώνοντας, δέ ειπε :

— 'Ηλθε και ό κ. Λέ Νότρ τόν όποιο άναγκάστηκα να πετάξω έξω άπό τήν πόρτα...

— Ο Λέ Νότρ ! επανέλαβε μηχανικά ό πρίγκηψ κοιτάζοντας μελαγχολικά τις κορυφές τών δέντρων τού πάρκου πού σάλευαν...

— Ναι, άπάνησε ό γραμματέας, εινε ό ταπεινός τόν όποιο έιχατε αναθέσει τήν έπίπλωσή τού μικρού μεγάλου πού νοικιάσατε στή ήλιή σας δεσποκνίδα ντε Ρουαγιάν... 'Ηρθε πολύ άπαιτητικός...

— Τού χρωστάω κ' αυτός ;
— Διακόσιες πενήτα χιλιάδες φράγκα. Με άπέλησε μάλιστα πώς θά ξαναγορήσει μαζί με τώ δικαστινό κλητήρα.

Ο Βασίλης Κραπουλούβιτς κατάλαβε ότι τά πράγματα ήταν πολύ άσχημα κ' ότι θά τήν πάθαινε άπό τούς δανειστές τόν άν παρέτεινε τή διαμονή τιν στίς Βερσαλλίες...

— Ούλτ, ειπε, πρέπει να φύγουμε έντός τής ήμέρας γιά τή Βιέννη, γιά να μη ρεζιλευθούμε. Δόσε διαταγές να έτοιμάσουν τις άποσκευές... Πρέπει να φύγουμε πριν έρθουν οι δικαστικοί κλητήρες...

Έκεινή τή στιγμή ένας ύπηρετής με λιβρέα μπήκε μέσα, στάθηκε σάν άγαλμα, παρουσιάζοντας στόν πρίγκηπα σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα τηλεγράφημα. Ο πρίγκηψ τώ πήρε και τώ άνοιξε :

— Νερό !.. 'Αέρα !.. άνοίγτε τώ παραθυρο !.. φώναξε άξαφνα. Ούλτ, φίλε μου, διάβασε, διάβασε !.. Διάβασε κ' έσύ και βεβαίως με ότι δέν έπαθα παρσίωση !..

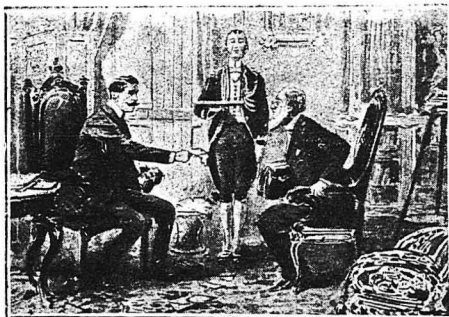
Ο έξοχώτατος γραμματέας με δλο του τώ σόμπα πού έτρεπε, άφου διάβασε τώ τηλεγράφημα, έπιβεβαίωσε τήν άπίστευτη ειδηση. 'Όστόσο, ούτε λέξη δέ μορφοίσε να βγάλη άπό τά χείλη του. Τά ειχε χάσει. Τότε ό πρίγκηψ ξεναπήρη τώ τηλεγράφημα και διάβασε δυνατά :

'Η πατρίς έτιμώρησε τούς σφετεριστάς τού θρόνου. Κατόνι έταναστάσας, ή σημερινή δυναστεία εκηρύχθη έκπτωτος. Λαός και στρατός ήνωμένος άνηρέδουσαν νόμιμον βασιλέα τής 'Υμετέρας Μεγαλειότητας. Ζήτω ό Βασίλης ΙΥ, βασιλέως τής Βαλκανίας. 'Υποκλίνομαι ταπεινώς πρò 'Υμετέρας Μεγαλειότητος. Βλαντόσκου.

Ο φόβος μήπως διαψευσθή τώ τηλεγράφημα αυτό, κράτησε σέ μια σκληρή άγωνία, έπί μισή ώρα, τόν πρίγκηπα και τόν γραμματέα του. Μά τώ έπιβεβαιώσαν τώ τηλεγράφημα άρχισαν να φθάνουν άλλεκάλληλα. 'Ηρθαν δέκα, πενήντα, έκατο, πεντακόσια... Δέ χοροίσε πιά καμιά άμφοφία.

— Ω πρίγκηψ ! ψιθύρισε γεμάτος χαρά ό κόμης.
— Τώρα μορπειτε να λέτε, Μεγαλειότατε, τόν δόθεσος ό Βασίλης Κραπουλούβιτς και χαμογέλασε με τώ περιφημο χαμόγελό του.

— Ούλτ, συνεχίσε σέ λίγο, πρέπει να πές σου ό Γκολντεγκράφ... Τώρα θά μάς δώση όσα κ' άν τώ ζητήσουμε... Πρέπει να περάσ-σ κ' άπ' τήν Πετροβίτα τής Βαλκανίας... Να πής τώ πρσβευ- τώ νάρθη να λάρη διαταγές μου... Να μου κρατήσης έπίσης ένα διαμείριμα στό ξενοδοχείο Ριτζ... Περιμενε μια στιγμή... Να ειδο-

Στάθηκε σάν άγαλμα παρουσιάζοντας ένα άσημένιο δίσκο.

ΒΕΝΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ ξένα σατυρικά περιοδικά)

Έάν ήτο !...

Έκείνη : 'Αχ, άν ήμουν άνδρας !

Έκείνος : Τι θά έκανες ;

Έκείνη : Θά έζητοισα... τήν χείρα μου ! ! !

***

Έτερον - έκότερον.

— Μου έχασες ένα έποκάμισο και θέλεις νά σου πληρώσω και τὰ πλυτικά του ;

— Προτού τó χάσω όμως, τó ελξα πλύνει, κύριέ μου !

***

Μεταξύ σωφάδ :

— Τόν γνωρίζεις αυτόν έκεί πέρα ;

— Ναι, νομίζω ότι... τόν παρέρσους κάποτε !

***

Μοιραία συνέπεια.

— 'Αχ, ή έξοχή, ή πρασινάδα, τὰ λουλούδια ! Πώς ξεχνάει κανείς τὰ πάντα, σάν έρχεται εδώ !

— 'Αλήθεια, καλά λές ! Έχασα τή βαλίτσα μας, στό τραίνο !

***

Ζωόφιλος.

— 'Εγώ άγαπώ πολύ τά ζώα. Κάποτε ó σκύλλος μου, μου έσωσε τήν ζωή.

— Τι ; Μήπως έπρόκειτο νά πνιγής και σέ έσυρε στήν άκτή ;

— 'Όχι, έκόντευα νά πεθάνω τής πείνας και...

— Τόν έφαγες, μήπως ;

— Τόν έπούλησα !

***

Διάφορα έπαγγέλματα.

— 'Ο άνδρας μου κάνει τó δικηγόρο. Κι' ó δικός σου !

— 'Ο δικός μου κάνει...δτι, θέλω έγω !

***

Μιά πικρή άλήθεια ;

— 'Εγώ έχω πολύ μακρυνούς συγγενείς !

— 'Όστε οι άλλοι έπίθαναν έλοι ;

— 'Όχι. 'Εγιναν κλούσοι !

***

«Τής έσκασε τó παραμύθι».

— Μαμά, σου άρέσουν τά παραμύθια ;

— Ναι, παιδί μου.

— Νά σου πώ ένα ;

— Ναι, παιδί μου.

— Θά χαρής ;

— Βέβαια, άγάπη μου.

— 'Αλλά δέν εινε μεγάλο.

— Δέν πειράζει, πές το.

— 'Ηταν μιά φορά ένα βάζο, τó όποιον πρό όλίγου έσκασα ! !

***

Διακριτικά άξιας.

‘Όταν ó καρδιάνιλος Ρισιλιέ, άκουε νά έπιτίθενται με μανία, άναντιον κανενός, έλεγε :

— Φέρτε μου νά γνωρίσω αυτόν τόν άνθρωπον. Δέν θά εινε, άσφαλώς, χωρίς άξια, για νά τόν βρίζουμε τόσο πολύ !

ΕΒΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΥΓΓΑΣ

‘Ο κ. Μυυνώ Βαριλλά, ó Διευθυντής τής παγκοσμίας γνωστής γαλλικής έφημερίδος «Μ α ε ν», αισθάνεται ξεχωριστή άποστροφή για τίς μυγγες. Κάθε χρόνο λοιπόν, μόλις μπει τó καλοκαίρι, κάνει κομπάνια από τίς στήλες τής έφημερίδος του για τήν έξόντωση τών βρομερών αυτών πτερωτών.

Μιά μέρα έτρωγε σ' ένα έστιατόριο με τόν Ζουβενέλ, γνωστό-τότατο συγγραφέα διπλωματικών ιστοριών. 'Αξαφνα, ó τελευταίος άφηνε τó πηροσύνι νά πέση από τά χέρια του με ήδηία και μή-γαι μιά φωνή :

— 'Ω ! πού νά πάρουμε χίλιοι διαβόλοι ! Κατάγια μιά μυγγα ! !

— 'Αχ ! πώς εύχαριστήθηκα ! άνεπαρήνεσ τότε ó Μπυνώ Βαριλλά μ' έκφραση μεγάλης χαράς ζωγαρισμένη στό πρό'ωπό του. Δέν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι όταν βλέπω κανένα από τά συχαμερά αυτά ζώα νά κακοθαβαίη ! ! !

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΓΑΛΑΝΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Μιά μέρα, ó Γεώργιος Κουρτελίν, ó διάσημος γάλλος εύθυμο-γράφος, καθότανε σ' ένα καφενείο τής Μονμάρτης κ' έπιανε ένα ποτήρι μύζα.

‘Έξαφνα μπαίνει στό καφενείο μιά λεπτοκαμωμένη και χαριτω-μένη γυναικούλα ή όποία, βλέποντας πώς δέν ύπηρχε άδειο τρα-πέζι, πλησίασε τó συγγραφέα και τόν παρεκάλεσε νά τής έπιτρέψη νά κάτση στό δικό του.

‘Ο Κουρτελίν προθυμοποιήθηκε νά τής κάνη θέση. ‘Υστερα από λίγο φώναξε τó γκαρσόνι, τού έδωσε ένα νόμισμα και τού ειπε :

— Κράτησε τήν μύζα μου και τó ποτό τής κυρίας.

‘Η λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναικούλα διεμαρτυρήθηκε σέ ύψος έντονο και ζωηρό :

— Σάς παρακαλώ, κύριε, με πούδ δικαίωμα ; . Για ποιάν με περνάτε σάς παρακαλώ, έ ;

Μά ό Κουρτελίν δέν ήταν άνθρωπος πού τά έχανε εύκολα.

‘Έστρωσε τó γαλατικό μουςτάκι του, χαμογέλασε ευγενέστατα και ειπε στήν εύξαπλη λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναι-κούλα :

— Μά συχαριστείτε, κυρία μου, μά έχω τή συνήθεια νά κερνάω πάντοτε όποιον έρχεται και κάθεται στό τραπέζι μου...

Τότε ή λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναικούλα έμπηξε κάτι δυνατά γέλια και ειπε :

— Τι κριμα νά μη κάθεστε στό τραπέζι κανενός... έστιατο-ρίου ! ! !

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Οι Κινέζοι λένε πώς ό γάμος μοιάζει με φρούριο πολιορκημέ-νον. Έκείνοι πούναί άπ' έξω θέλουν νά μπουνε μέσα, κ' εκείνοι πούναί μέσα θέλουν νά βγούν έξω.

Για τόν τελευταίο αυτό λόγο τά διαζύγια ήσαν πάντοτε και σέ κάθε έποχή πολυάριθμα. ‘Η έποχή μας όμως υπερέβαλε κάθε άλλη στόν άριθμό τών διαζυγίων.

‘Ως τώρα τó ρεκόρ σ'τά διαζύγια τó είχαν ή πόλις Ρένο σ'τάς ‘Ηνωμένες Πολιτείας. ‘Η πόλις αυτή βρισκεται στήν πολιτεία τής Νεβάδας, τής όποίας οι νόμοι έπιτρέπουν σ'τά άταιριαστα άνδρό-γυνα νά παίρνουν διαζύγιο, χωρίς πολλές διατυπώσεις, άρκει νά δηλώσουν πώς δέν συμφωνούν μεταξύ τών.

Τό ρεκόρ όμως αυτό έπικεσ τελευταία. Αί ‘Αγγλοίνδικαι έφη-μερίδες βεβαιώνουν ότι στό Κάσγκαρ τού ‘Αφγανιστόν γίνονται καθημερινώς δεκάδες δικών διαζυγίων. ‘Η δικες αυτές δέν κρατούν παρα όλίγα δευτερόλεπτα. Κ' έτσι, οι δικασταί συντοβούν άψε-ρβίσει τίς άλυσιόδες τού γάμου ! Στόν έπλουτισμένο αυτό τόπο τά διαζύγια στοιχίζουν στους άντιδικούς μόνον ογδοήκοντα λεπτά ! !

πούσης, αλλά με προσφύλαξεις χωρίς νά σέ άντιληφθί κανείς, και τή δεσποινίδα ντέ Ροαγιάν...

—'Ο κ. ντέ Ουλζ ύποκλήθηκε και έτοιμάστηκε ν' άποσυρθή.

—'Οποϊόν σύμφωνοι, κύριε Αδάλαχα / τού ειπε ό βασιλεύς...

—'Ω, θεέ μου... ώστε ή Μεγαλειότης Σας εύδοκεί...

—Ναι, σάς διορίζω αϊλάρχη μου... Αυτή εινε ή πρώτη πράξις τής βασιλείας μου. 'Α, μη ξεχάσεις νά μου φέρης κ' ένα άντίτυπο τού 'Πρίγκηπου τού Μακιαρέλη. 'Εχω νά μάθω άπ' αυτό πολλά πράγματα...

‘Ο Αϊλάρχης ύποκλήθηκε και πάλι τρεις φορές και άπεσυρθή. Μηχανικά τότε ό Βασιλεύς IV έψαξε νά βρη ένα πούρο από τó άδειο του κουτί, μά δέ βρήκε τίποτε. 'Αφού βεβαιώθηκε ότι δέ μπορούσε νά τόν δη κανείς, πήρε από τή σταχτοθήκη τó ύπόλειμμα τού προσηυμίου του πούρου και τó άναψε, γέγονοντας τó κερφάλι του πρός τó πλάι για νά μήν κάψη με τή φλόγα τού σπέρτου τó μουςτάκι του...

—'Ηταν καιρός πειά, ψιθύρισε νά γίνω βασιλεύς. Δέν ύπηρχε άλλη λύσις σ'τά χάλια πού βρισκόμουν.

Charles-Henry Hirsch